تحلیل

تداوم افزایش قیمت نفت در بازارهای جهانی

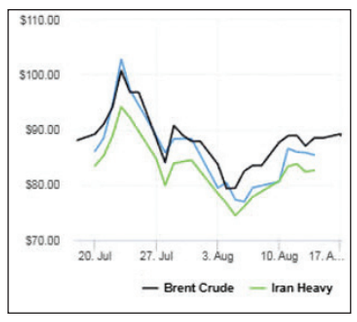

قیمت نفت در پی نگرانی درباره تحولات خاورمیانه به روند افزایشی خود ادامه داد. به گزارش ایلنا از رویترز، نگرانی درباره تداوم تنش‌های خاورمیانه، قیمت نفت را در معامله‌های روز دوشنبه (۲۶ مرداد) افزایش داد، هرچند اختلال در عرضه مانع رشد قابل توجه قیمت‌ها شد. قیمت نفت خام شاخص برنت دریای شمال تا ساعت ۶ و ۲۰ دقیقه روز دوشنبه به وقت گرینویچ با یک درصد افزایش به ۸۹ دلار و ۴۰ سنت برای هر بشکه رسید. در همین حال، قیمت نفت خام شاخص دابلیو تی آی امریکا با ۶۷ سنت کاهش، ۸۱ دلار و ۷۴ سنت به‌ازای هر بشکه دادوستد شد. قیمت هر دو شخص نفتی هفته گذشته بیش از ۵ درصد افزایش یافتند. پریانکا ساچدوا، مدیر بخش چشم‌انداز بازار در موسسه فیلیپ نوا در سنگاپور، گفت: قیمت نفت هم‌اکنون نسبت به پایین‌ترین سطح در اوایل ماه اوت افزایش یافته است، زیرا امیدها برای حل‌وفصل تنش‌ها از بین رفته و خطرهای ژئوپلیتیک به بازار بازگشته‌اند. وی افزود: با این حال، افزایش قیمت‌ها محدود خواهد بود، مگر اینکه شواهدی روشن از تنش‌های دوباره در تنگه هرمز ایجاد شود. داده‌های روز دوشنبه نشان داد تردد از تنگه هرمز آخر هفته کند شده بود.

خبر

سهمیه‌بندی گاز، اصلاح قیمت و مساله بهینه‌سازی مصرف

دهک‌های پایین به‌خاطر تجهیزات فرسوده، ناچار به خرید گاز مازاد بر سهمیه خواهند شد. به گزارش تسنیم، ایده سهمیه‌بندی گاز و آزادسازی قیمت مازاد بر سهمیه، باهدف کاهش مصرف از طریق بازدارندگی قیمت مطرح شده است. اما داده‌های مرکز پژوهش‌های مجلس نشان می‌دهد که مصرف گاز در دهک‌های مختلف، تفاوت معناداری ندارد و مصرف بالای دهک‌های پایین، ریشه در تجهیزات فرسوده دارد، نه رفتار پرمصرف. در چنین شرایطی، سهمیه‌بندی با سهمیه‌های محدود، دهک‌های پایین را در چرخه معیوب مصرف بالا، جریمه مالی و ناتوانی در بهینه‌سازی گرفتار می‌کند. باوجود ضرورت اصلاح قیمت، شرایط کنونی کشور تحمل شوک قیمتی را ندارد و هرگونه اصلاح باید تدریجی باشد. ایده سهمیه‌بندی بر این اصل استوار است که به هر خانوار سهمیه مشخصی تعلق می‌گیرد و مصارف مازاد با قیمت آزاد محاسبه می‌شود. طراحان با تعیین سهمیه‌های محدود، در پی آن هستند که مکانیسم بازدارندگی قیمت، انگیزه کاهش مصرف را ایجاد کند. اما این مکانیسم زمانی کارآمد است که مصرف‌کنندگان توانایی کاهش مصرف را داشته باشند. داده‌های مرکز پژوهش‌های مجلس نشان می‌دهد که این فرض برای دهک‌های پایین صادق نیست. بررسی نسبت مصرف گاز به مساحت منازل مسکونی نشان می‌دهد که دهک‌های پایین برای گرمایش هر مترمربع زیربنا، گاز بیشتری نسبت به دهک‌های مرفه مصرف می‌کنند (۲۳ مترمکعب در دهک یک در برابر ۱۷ مترمکعب در دهک ده). این تفاوت، ریشه در تجهیزات گرمایشی فرسوده و عایق‌بندی نامناسب منازل آنها دارد. به گفته شرکت بهینه‌سازی مصرف سوخت، حدود ۲۰ میلیون بخاری کم‌بازده در کشور وجود دارد که هر کدام حدود ۱۲ مترمکعب گاز مصرف می‌کنند. دهک‌های پایین اما توانایی جایگزینی این تجهیزات را ندارند و به همین دلیل مصرفشان بالا می‌ماند. در نتیجه، مکانیسم بازدارندگی قیمت در برابر این واقعیت، کارایی خود را از دست می‌دهد و سهمیه‌بندی با سهمیه‌های محدود، آنها را مجبور می‌کند مابه‌التفاوت مصرف خود را با قیمت‌های بالا بپردازند. از آنجا که توان مالی کافی ندارند، نمی‌توانند تجهیزات خود را بهینه‌سازی کنند و این چرخه معیوب ادامه پیدا می‌کند. کارشناسان بر این نکته اتفاق‌نظر دارند که قیمت گاز در ایران پایین‌تر از بهای واقعی خود محاسبه می‌شود و اصلاح آن برای مدیریت مصرف و کاهش ناترازی ضروری است. با این حال، شرایط کنونی کشور که مردم با فشارهای اقتصادی و معیشتی مواجه هستند، زمان مناسبی برای اعمال شوک‌های قیمتی نیست. دهک‌های پایین در شرایط کنونی نیز با تورم، گرانی و کاهش قدرت خرید دست‌وپنجه نرم می‌کنند و افزودن هزینه‌های انرژی به سایر فشارهای موجود، می‌تواند وضعیت را به مرز بحران برساند. از این رو، هر گونه اصلاح قیمت باید با رعایت دو نکته کلیدی انجام شود؛ نخست، اصلاح باید به‌صورت تدریجی و پلکانی باشد و فرصت کافی برای سازگاری با شرایط جدید فراهم گردد، چراکه شوک‌های قیمتی در شرایط فعلی که کشور با جنگ و تحریم دست‌وپنجه نرم می‌کند، می‌تواند پیامدهای جبران‌ناپذیری به‌همراه داشته باشد. دوم، تجربه افزایش ناگهانی قیمت‌ها در گذشته نشان داده است که این سیاست‌ها، علاوه بر فشار اقتصادی، می‌توانند به بی‌اعتمادی اجتماعی، کاهش مشارکت عمومی و حتی بحران‌های اجتماعی دامن بزنند و این وضعیت می‌تواند به مرز بحران برسد. در مقابل ایده‌های مبتنی بر جریمه کردن مصرف بالا، طرح کارور گاز به عنوان راهکاری مؤثر مطرح است. این طرح براساس بند (پ) ماده ۴۶ قانون برنامه هفتم پیشرفت، شرکت‌های کارور گاز را ملزم می‌کند تا با نوسازی و جایگزینی تجهیزات پرمصرف و بهسازی ساختمان‌ها، زمینه کاهش مصرف گاز را فراهم کنند. تفاوت اساسی این طرح با سهمیه‌بندی در این است که به جای اقداماتی نظیر شوک درمانی، به مردم کمک می‌کند تا تجهیزات خود را بهینه‌سازی کنند. براساس برآوردها، این طرح می‌تواند تا ۱۹۷ میلیون متر مکعب گاز در روز آزاد کند و هزینه آزادسازی هر واحد گاز از طریق بهینه‌سازی خانگی، ۷۵ درصد کمتر از هزینه افزایش تولید است. در مجموع، با توجه به داده‌های مرکز پژوهش‌های مجلس و شرایط کنونی کشور، به نظر می‌رسد که ایده سهمیه‌بندی گاز، به جای کاهش مصرف، دهک‌های پایین را در یک چرخه معیوب گرفتار می‌کند و هرگونه اصلاح قیمت نیز باید با درنظر گرفتن زمان و شیوه مناسب و به‌صورت تدریجی انجام شود.

گزارش «تعادل» از سه‌ضلعی ناترازی بنزین

وقتی خودروهای بی‌کیفیت بنزین را پیشخور می‌کنند!

گلناز پرتوی‌مهر |

ناترازی بنزین دیگر فقط یک عبارت فنی در گزارش‌های انرژی نیست؛ به مساله‌ای روزمره، اقتصادی و حتی امنیتی تبدیل شده است. زمانی که مصرف از تولید پیشی می‌گیرد، فشار نخست بر دوش پالایشگاه‌ها می‌افتد؛ اما پرسش اصلی اینجاست که آیا ریشه این کسری را باید فقط در سمت عرضه جست‌وجو کرد یا در سمت تقاضا نیز باید دنبال پاسخ بود؟ مرور اظهارات اخیر درباره وضعیت پالایشگاه‌ها نشان می‌دهد که ماجرا بسیار پیچیده‌تر از یک کمبود ساده در تولید است و سه ضلع اصلی دارد؛ کیفیت پایین خودروها، فرسودگی ناوگان و قاچاق سوخت. بنزین، برخلاف تصور عمومی، فقط محصول خروجی یک پالایشگاه نیست؛ نتیجه زنجیره‌ای از تصمیم‌ها، سرمایه‌گذاری‌ها، فناوری، استانداردسازی و الگوی مصرف است. بنابراین هرگاه در این زنجیره یکی از حلقه‌ها از کار بیفتد، ناترازی شکل می‌گیرد. امروز اگر صحبت از کسری روزانه چند میلیون لیتری بنزین می‌شود، نباید تنها به پالایشگاه‌ها نگاه کرد. پالایشگاه‌ها بخشی از مساله‌اند، اما همه مساله نیستند. در واقع، آنها در خط مقدم تأمین سوخت ایستاده‌اند، اما بار اصلی یک ناکارآمدی مزمن را به دوش می‌کشند که ریشه‌اش سال‌ها عقب‌ماندگی در مدیریت مصرف است. یکی از مهم‌ترین نکات این است که ظرفیت پالایش کشور هرچند در سال‌های اخیر افزایش یافته، اما رشد مصرف از آن جلو زده است. این شکاف، محصول یک عامل واحد نیست. از یک‌سو، تعداد زیادی خودرو و موتورسیکلت فرسوده در خیابان‌ها تردد می‌کنند که مصرفشان به‌مراتب بالاتر از استانداردهای روز است. از سوی دیگر، بخشی از خودروهای جدید نیز هنوز از نظر فناوری و بهره‌وری سوخت، فاصله قابل‌توجهی با استانداردهای جهانی دارند. در چنین شرایطی، هر لیتر بنزین اضافه‌ای که تولید می‌شود، خیلی زود در باک خودروهایی می‌رود که اساساً برای صرفه‌جویی طراحی نشده‌اند. در کنار این موضوع، فرسودگی ناوگان حمل‌ونقل عمومی و باری نیز فشار مضاعفی بر تقاضا وارد می‌کند. کامیون‌ها، اتوبوس‌ها، وانت‌ها و خودروهای خدماتی فرسوده، نه تنها سوخت بیشتری مصرف می‌کنند، بلکه هزینه نگهداری، آلایندگی و اتلاف منابع را نیز بالا می‌برند. این ناوگان سال‌هاست که نیازمند نوسازی است، اما در عمل یا برنامه‌ای منسجم برای خروج آنها اجرا نشده یا سرعت اجرای برنامه‌ها با واقعیت‌های بازار فاصله داشته است. نتیجه آن شده که پالایشگاه‌ها باید پاسخگوی تقاضایی باشند که بخشی از آن نه حاصل رشد واقعی اقتصاد، بلکه نتیجه مصرف غیرکارآمد است. در این میان، قاچاق سوخت ضلع سوم این مثلث ناترازی است؛ ضلعی که گاهی کمتر از دو ضلع دیگر دیده می‌شود، اما اثر آن بسیار سنگین است. اختلاف قیمت سوخت در داخل و کشورهای همسایه، انگیزه‌ای قدرتمند برای خروج غیرقانونی فرآورده ایجاد کرده است. هر لیتر بنزینی که از مسیر قاچاق خارج می‌شود، عملاً از شبکه رسمی تأمین حذف شده و فشار بیشتری را بر ذخایر داخلی وارد می‌کند. تا زمانی که سازوکارهای نظارتی، سامانه‌های پایش و کنترل زنجیره توزیع تقویت نشوند، هیچ میزان افزایش تولید به‌تنهایی قادر به جبران این نشت پنهان نخواهد بود. از سوی دیگر، نباید فراموش کرد که پالایشگاه‌ها نیز خود با محدودیت‌های جدی روبه‌رو هستند. صنعت پالایش در جهان امروز یک صنعت سودآور و انعطاف‌پذیر است، اما در داخل کشور، مجموعه‌ای از قیمت‌گذاری‌های دستوری، محدودیت‌های مقرراتی و فشارهای بیرونی، امکان سرمایه‌گذاری و نوسازی را از این صنعت گرفته است. وقتی همه چیز از خوراک تا فروش محصول، با دستور تعیین می‌شود، طبیعی است که انگیزه برای توسعه ظرفیت، بهبود کیفیت و حرکت به سمت محصولات با ارزش افزوده بالاتر کاهش یابد. در چنین فضایی، حتی اگر پالایشگاه‌ها بخواهند به سمت تولید فرآورده‌های ویژه و پتروپالایشی حرکت کنند، کمبود نقدینگی و نبود سیگنال‌های اقتصادی روشن، سرعت این تحول را به‌شدت کم می‌کند. این نکته از آن جهت مهم است که مساله بنزین را نمی‌توان فقط با افزایش تولید حل کرد. اگر الگوی مصرف اصلاح نشود، هر ظرفیت تازه‌ای نیز خیلی زود بلعیده خواهد شد. تجربه سال‌های گذشته نشان داده است که سیاست‌های صرفاً عرضه‌محور، در بهترین حالت یک مُسکن موقت بوده‌اند. در مقابل، سیاست‌های مدیریت تقاضا، نوسازی ناوگان، ارتقای استاندارد خودروها، اصلاح قیمت نسبی سوخت و کنترل قاچاق، اگر همزمان اجرا شوند، می‌توانند اثر پایدارتری داشته باشند. اما چنین سیاست‌هایی نیازمند اراده سیاسی، هماهنگی نهادی و تحمل هزینه‌های کوتاه‌مدت است؛ چیزهایی که معمولاً در تصمیم‌گیری‌های روزمره کمتر دیده می‌شوند. از این زاویه، فشار بر پالایشگاه‌ها برای جبران کامل ناترازی، نوعی ساده‌سازی مساله است. پالایشگاه نمی‌تواند جای خودروساز، واردکننده خودرو، نهاد نوسازی ناوگان، دستگاه نظارتی و سیاست‌گذار قیمتی را همزمان پر کند. انتظار اینکه یک صنعت، هم تولید را افزایش دهد، هم کیفیت را بالا ببرد، هم با محدودیت سرمایه دست‌وپنجه نرم کند و هم بار ناکارآمدی مصرف را تحمل کند، انتظاری فراتر از توان واقعی آن است. به‌عبارت دیگر، پالایشگاه‌ها امروز تاوان شبکه‌ای از تأخیرها و بی‌تصمیمی‌ها را می‌پردازند. افزون بر این، شرایط فصلی نیز بحران را تشدید می‌کند. در ماه‌های گرم سال، به‌ویژه با افزایش سفرهای تابستانی و رشد مصرف در کلان‌شهرها و جاده‌های بین‌شهری، تقاضا برای بنزین به اوج می‌رسد. اگر در چنین دوره‌ای تولید روزانه حتی چند میلیون لیتر کمتر از نیاز واقعی باشد، فاصله میان عرضه و تقاضا به‌سرعت آشکار می‌شود. اینجاست که مساله ذخایر، مدیریت توزیع و هماهنگی میان تولیدکننده و توزیع‌کننده اهمیت دوچندان پیدا می‌کند. کوچک‌ترین اختلال در این زنجیره، می‌تواند در سطح جامعه به شکل صف، کمبود یا نگرانی عمومی ظاهر شود. با این همه، راه‌حل همچنان روشن است؛ هرچند اجرای آن آسان نیست. نخست باید بپذیریم که ناترازی بنزین، فقط مساله تولید نیست. دوم اینکه اصلاح سمت تقاضا، نه یک گزینه فرعی، بلکه بخشی از راه‌حل اصلی است. سوم اینکه بدون نوسازی ناوگان، ارتقای کیفیت خودروها، مقابله واقعی با قاچاق و ایجاد فضای اقتصادی برای توسعه پالایشگاه‌ها، این چرخه تکرار خواهد شد. در نهایت، سیاست‌گذار باید از نگاه مقطعی به مساله سوخت فاصله بگیرد و آن را به عنوان یک موضوع پیوسته در پیوند با صنعت خودرو، حمل‌ونقل، بودجه و امنیت انرژی ببیند. ناترازی بنزین، اگر درست خوانده شود، تنها یک هشدار درباره کمبود سوخت نیست؛ نشانه‌ای است از فرسودگی یک الگوی حکمرانی در حوزه انرژی. تا زمانی که این الگو اصلاح نشود، هر خبر از افزایش تولید، خیلی زود در برابر موج مصرف رنگ می‌بازد و درست به همین دلیل است که امروز بیش از هر زمان دیگر باید به جای درمان موقت، به سراغ ریشه‌ها رفت.

کاهش محسوس سرانه مصرف آب در تهران

سخنگوی شرکت آب و فاضلاب استان تهران از گذار تهران از شرایط بحرانی سال گذشته و کاهش محسوس سرانه مصرف آب در این شهر خبر داد و تاکید کرد که با تداوم تغییر رفتار شهروندان و استفاده از ادوات کاهنده، هدف نهایی رسیدن به الگوی مصرف ۱۳۰ لیتر در شبانه‌روز است. به گزارش ایسنا، بهنام بخشی در نشست خبری با حضور خبرنگاران اظهار کرد: بخش مدیریت مصرف، امروز تهران را از یک شرایط نگران‌کننده عبور داده است. یکی از ارکان اصلی که در این ایام ما را در گذر از بحران همراهی کرد، رسانه‌ها و خبرنگاران حوزه آب و انرژی بودند. از مسوولیت اجتماعی و نگاه منصفانه شما در دعوت مردم به مدیریت مصرف و همراهی با زنجیره آب، قدردانی می‌کنم. وی با یادآوری شرایط دشوار سال گذشته گفت: بسیاری از شما مستحضرید که تهران در سال گذشته شرایط نگران‌کننده‌ای داشت؛ سال آبی ۱۴۰۴ با ۲۰۰ میلیون مترمکعب کسری مخزن نسبت به سال‌های گذشته آغاز شد، اما اکنون با توجه به بارندگی‌های صورت گرفته و مدیریت مصرف، همچنان ذخایر پنج‌گانه سطح‌های تهران نسبت به ایده‌آل، بیش از ۲۰۰ میلیون مترمکعب اختلاف دارد. بخشی افزود: به دلیل برنامه‌ریزی‌های بخش مهندسی و همراهی بخش فرهنگی مردم، در حال حاضر نگرانی برای روزهای آتی استان تهران نداریم، اما نگاه بلندپروازانه و تدابیر عالمانه، ما را ملزم می‌کند که از موضوع مدیریت مصرف غافل نشویم. سخنگوی شرکت آب و فاضلاب استان تهران با ارایه آمار دقیق از روند مصرف، اظهار کرد: در سال ۱۴۰۲ شاهد بودیم که سرانه مصرف تهرانی‌ها بیش از ۲۵۰ لیتر بود. این سیر نزولی در سال ۱۴۰۵ امروز با افتخار اعلام می‌کنم که با همراهی مردم، این سرانه به ۱۸۰ لیتر رسیده است. این کاهش، علیرغم گرم شدن هوا و تداوم گرما در تابستان ۱۴۰۵، نشان‌دهنده اثربخشی استفاده از کاهنده‌ها و تغییر رفتار شهروندان است. وی هدف‌گذاری کرد: تمام تلاش ما این است که در پایان سال، سرانه مصرف را به ۱۶۵ تا ۱۷۰ لیتر برسانیم و در سال‌های آتی، الگوی مصرف ۱۳۰ لیتر را برای شهر تهران اعلام کنیم. بخشی در مقایسه حجم مصرف آب تهران در دو بازه زمانی مشخص کرد: در هفت ماهه سال ۱۴۰۴، میزان مصرف آب تهران ۴ میلیون و ۳۰ هزار مترمکعب (برابر با ۸ میلیارد بطری نیم‌لتر) گزارش شد. اما در مدت مشابه سال جاری (۷ ماهه سال ۱۴۰۵)، این میزان به ۳ میلیون و ۳۷ هزار مترمکعب (برابر با ۶ میلیارد و ۷۴۰ میلیون بطری نیم‌لتر) رسیده است. ما شاهد کاهش مصرف معادل حدود یک میلیارد و ۳۰۰ میلیون بطری نیم‌لتر در آب تهران هستیم که نشان از ارتقای سواد آبی و همدلی مردم در این اتحاد ملی دارد. وی در ادامه به تحلیل طبقات مصرف پرداخت و گفت: در مقایسه با چهار ماهه اول سال گذشته، درصد خوش‌مصرف‌های شهر تهران از ۳۷ درصد به ۴۸ درصد افزایش یافته است. همزمان، تعداد پرمصرف‌ها نیز ۱۰ درصد کاهش یافته و از ۵۹ درصد در سال گذشته به ۴۹ درصد در سال جاری رسیده است. همچنین میزان بدمصرف‌ها از ۴ درصد به ۳ درصد کاهش یافته است. سخنگوی شرکت آب و فاضلاب استان تهران در پایان با اشاره به اقدامات عملیاتی افزود: در تهران حدود سه میلیون قطعه کاهنده در منازل مشترکین نصب شده و به‌طور خاص ۵۳۲ هزار واحد (خانگی و غیرخانگی) تجهیز شده‌اند. بررسی‌ها نشان می‌دهد مشترکینی که از ادوات کاهنده استفاده کرده‌اند، دست‌کم ۲۰ درصد و در برخی موارد بین ۴۰ تا ۵۰ درصد در مصرف و آب‌بهای خود کاهش داشته‌اند. بهنام بخشی در ادامه صحبت‌هایش با اشاره به وضعیت منابع آبی تهران اظهار کرد: با همراهی و همکاری صورت گرفته، در روزهای پیش رو هیچ برنامه‌ای برای مناطق تهران نداریم و نخواهیم داشت. روزهای گرم تابستان را سپری کردیم و امروز ذخایر سدهای تهران پاسخگوی روزهای آتی تهران است. وی افزود: سیاست و برنامه‌ریزی که در شرکت آب و فاضلاب استان تهران صورت پذیرفته، این است که اگر حدود ۹۰ درصد ذخیره آبی پشت سد امیرکبیر داریم، این ذخیره استراتژیک برای روزهای سخت حفظ خواهد شد. با این حال، نباید از این موضوع غافل شویم که همچنان زمین تهران و آبخوان‌های تهران تشنه است. بخشی ادامه داد: بارندگی‌ها بخشی از کسری ذخایر سدهای تهران را در سدهای امیرکبیر و لتیان جبران کرد، اما در سد ماملو و سد لار همچنان وضعیت منابع پشت سدها حداقلی است؛ به‌طوری که میزان ذخیره سد لار حدود ۸ درصد و سد ماملو حدود ۱۴ درصد است. سخنگوی شرکت آب و فاضلاب تهران با تأکید بر اهمیت کاهش مصرف آب گفت: هرقدر میزان توزیع آب در شبکه کمتر شود، میزان برداشت از سفره‌های زیرزمینی نیز کمتر خواهد شد و استراحتی به سفره‌های زیرزمینی خواهیم داد تا ان‌شاءالله آبخوان‌ها به شرایط مطلوب گذشته خود برگردند. وی درباره پیش‌بینی بارش‌های پاییزی نیز گفت: بعضاً در شرایط فعلی صحبت‌هایی از پربارشی‌های پاییز مطرح می‌شود. امیدواریم این اتفاق رقم بخورد، اما پربارشی‌هایی که فقط در حد پیش‌بینی است، نباید ما را دچار سراب پرآبی یا توهم ذخایر مناسب پشت سدها کند. بخشی افزود: امیدواریم بارش‌ها صورت بپذیرد و ماحصل بارش‌های پاییزی، سدهای تهران را در وضعیت مطلوبی قرار دهد و مانند برخی استان‌های دیگر شاهد سرریز سدهای استان تهران باشیم، اما همچنان باید به این موضوع توجه کنیم که شش سال خشکسالی تأثیر خود را بر سفره‌های زیرزمینی گذاشته است. وی با اشاره به وضعیت دشت‌های استان تهران گفت: دشت شهریار امروز جزو مناطق تشنه استان تهران است و در دشت ورامین عمق چاه‌ها به حدود ۳۰۰ متر رسیده است. اینها موضوعاتی است که هرقدر ما بتوانیم در مسیر جهاد مدیریت مصرف و صرفه‌جویی صحیح‌تر و مثبت‌تر عمل کنیم و میزان برداشت و توزیع شبکه را کمتر کنیم، استراحتی به سفره‌های زیرزمینی خواهیم داد. سخنگوی شرکت آب و فاضلاب تهران درباره تخفیفات و پاداش‌های درنظر گرفته‌شده برای مشترکان گفت: با ابلاغی که وزیر محترم نیرو برای سال جاری داشتند، مشترکانی که نسبت به دوره مشابه سال قبل خود ۲۰ درصد مصرفشان را کاهش دهند، مشمول ۲۰ درصد تخفیف و پاداش خوش‌مصرفی می‌شوند. بخشی ادامه داد: همچنین مشترکانی که با هماهنگی نسبت به نصب ادوات کاهنده اقدام کنند و ۳۰ درصد در مصرف خود کاهش ایجاد کنند، ۳۰ درصد پاداش خوش‌مصرفی دریافت خواهند کرد. وی با اشاره به نمونه‌هایی از تأثیر نصب ادوات کاهنده و اصلاح رفتار مصرفی مشترکان در تهران گفت: مشترکانی در تهران داشتیم که پنج واحد بودند و قبل از نصب ادوات کاهنده، ۱۶۷ هزار لیتر در یک دوره آب مصرف می‌کردند و میانگین مصرف هر واحد آنها ۲۱ هزار لیتر بود. پس از نصب ادوات کاهنده و دریافت آموزش‌های لازم درباره مدیریت مصرف، مصرف آنها به حدود ۴۰ هزار لیتر در ماه در دوره رسید و مصرف هر واحد به ۹ هزار لیتر در یک دوره کاهش یافت. بخشی افزود: تأثیر همزمان ادوات کاهنده و تغییر رفتار باعث شد قبض‌های چهار میلیون و ۳۰۰ هزار تومانی این مشترکان به قبض ۴۰۰ هزار تومانی تبدیل شود. به‌راحتی مشترکانی که از طبقه پرمصرفی به پله خوش‌مصرفی می‌رسند، از حداقل تعریف و برخورداری از یارانه بهره‌مند می‌شوند که این موضوع بسیار در اقتصاد خانواده آنها مؤثر است. وی نمونه دیگری را نیز مطرح کرد و گفت: شهروندانی در تهران داشتیم که هشت واحد بودند و قبل از نصب ادوات کاهنده، در یک دوره ۱۸۷ هزار لیتر آب مصرف می‌کردند و میانگین مصرف هر واحد آنها حدود ۱۹ هزار و ۵۰۰ لیتر بود؛ یعنی در طبقه پرمصرفی قرار داشتند. پس از نصب ادوات کاهنده و تغییر رفتار مصرفی، مصرف آنها به ۱۰۰ هزار لیتر در دوره رسید و متوسط مصرف هر واحدشان به حدود ۱۱ هزار و ۳۰۰ لیتر کاهش یافت و به طبقه خوش‌مصرفی سوق پیدا کردند. سخنگوی آبفای تهران ادامه داد: قبض آب این مشترکان نیز از دو میلیون و ۹۰۰ هزار تومان به یک میلیون و ۱۰۰ هزار تومان کاهش پیدا کرد. بنابراین هم تغییر در مصرف و هم کاهش آب‌بها در این دو قبض مشاهده می‌شود. بخشی با تأکید بر تداوم پاداش خوش‌مصرفی گفت: همچنان پاداش خوش‌مصرفی برقرار است و مشترکانی که رفتار مصرفی خود را اصلاح کنند، از این پاداش و تخفیف بهره‌مند خواهند شد. وی درباره هزینه نصب ادوات کاهنده اظهار کرد: این ادوات، لوازم بسیار کوچکی با تأثیرات بسیار بزرگ هستند. شهروندان می‌توانند با مرکز ۱۲۲ تماس بگیرند تا کارشناسان برای آنها ادوات کاهنده را نصب کنند. به گفته وی، هزینه نصب ادوات کاهنده بین ۵۰۰ هزار تومان تا یک میلیون تومان است و این تفاوت به دلیل آن است که در برخی منازل تعداد شیرآلات بیشتر است و تقاضای مشترکان نیز با یکدیگر تفاوت دارد. بخشی افزود: شرکت آب و فاضلاب تسهیلاتی نیز برای شهروندان درنظر گرفته است و در کوتاه‌مدت، جبران اقتصادی هزینه این تجهیزات نیز صورت می‌پذیرد. سخنگوی شرکت آب و فاضلاب تهران در ادامه درباره نحوه برخورد با مشترکان پرمصرف و بدمصرف گفت: در کنار تقدیر از مشترکان خوش‌مصرف، با اخطارهای قبلی، مشترکان پرمصرف را آگاه می‌کنیم و با بدمصرف‌ها نیز برخورد خواهد شد. وی افزود: امسال با افزایش تعداد خوش‌مصرف‌ها، ۳۰ هزار پلاک خوش‌مصرفی را برای مشترکانی که یک دوره شش ماهه در رنج خوش‌مصرفی بودند، نصب کردیم. بخشی گفت: همان‌طور که از خوش‌مصرف‌ها تقدیر می‌کنیم، با اخطارهای قبلی پرمصرف‌ها را آگاه می‌کنیم و با بدمصرف‌ها نیز ابتدا برخوردهای شش ساعته، ۱۲ ساعته و بعضاً با مدت زمان بیشتر انجام می‌شود، اما قطع مطلق آب را برای مشترکان رقم نمی‌زنیم؛ چراکه آب جزو مایحتاج اساسی هر فرد است. وی تأکید کرد: سلامت، آرامش و رفاه شهروندان برای شرکت آب و فاضلاب تهران مورد تأکید است، اما جریمه‌های بازدارنده برای مشترکان بدمصرف و پرمصرف لحاظ می‌شود. بخشی درباره ظرفیت تأمین آب تهران نیز گفت: آخرین مطالعات نشان می‌دهد ظرفیت تصفیه‌خانه‌های تهران برای جمعیتی حدود ۹ میلیون نفر پیش‌بینی شده است، اما شهر تهران به دلیل شرایط پایتخت و جمعیت شناوری که در طول روز به دلیل کسب‌وکار به این شهر مراجعه می‌کند، در برخی ساعات باید برای جمعیتی حدود ۱۴ میلیون نفر یا بعضاً بیشتر آب تأمین کند. وی ادامه داد: با توجه به نیاز شبکه، در حوزه مرکز کنترل آب تهران میزان توزیع آب در شبکه را در همان ساعات مدیریت می‌کنیم، رفتار شهروندان را رصد کرده و تأمین آب را انجام می‌دهیم. سخنگوی آبفای تهران میزان ذخایر منابع آبی پشت سدهای تهران را ۵۲۵ میلیون مترمکعب اعلام کرد و گفت: میزان ذخایر منابع آبی پشت سدهای تهران اکنون ۵۲۵ میلیون مترمکعب است، درحالی که در شرایط ایده‌آل باید بیش از ۸۰۰ میلیون مترمکعب باشد. وی افزود: تمام تلاش ما این است که امسال تهران در شرایطی قرار نگیرد که مانند سال گذشته سال آبی را با ۲۵۰ میلیون مترمکعب آغاز کنیم. همه تلاش ما این است که منابع پشت سدها در آغاز سال آبی آتی در شرایطی قرار گیرد که با بارندگی‌ها شاهد بهبود و تقویت آن باشیم. بخشی در پاسخ به پرسشی درباره توسعه ساخت‌وسازها، جمع‌آوری انشعابات غیرمجاز و میزان هدررفت آب اظهار کرد: در بحث اصلاح زیرساخت‌های شبکه آبی، عملیات اصلاحی که اکنون در حال انجام است تا پایان آبان‌ماه به ۱۸ کیلومتر می‌رسد و این برنامه را مجدد ادامه خواهیم داد و متوقف نخواهیم شد. وی درباره انشعابات غیرمجاز نیز گفت: انشعابات غیرمجاز مصادیق زیادی دارند. یک مصرف غیرمجاز داریم و یک انشعاب غیرمجاز؛ با هم مصارف غیرمجاز و هم انشعابات غیرمجاز به‌شدت برخورد می‌شود. سخنگوی آبفای تهران با اشاره به مدیریت فشار و هوشمندسازی شبکه تهران اظهار کرد: مدیریت فشار و هوشمندسازی شبکه تهران صورت پذیرفته و هدررفت واقعی شهر تهران به زیر ۱۰ درصد است. وی افزود: در ادوار گذشته به دلیل فشار بالای شبکه، تعداد زیاد حوادث شبکه و هدررفت شبکه بیشتر از این میزان گزارش می‌شد، اما اکنون در کلیه مناطق شهر تهران کار جهادی اصلاح و بازسازی شبکه در دستور کار است. بخشی تأکید کرد: اولویت شرکت آب و فاضلاب تهران جلوگیری از هدررفت واقعی شبکه و استفاده از ادوات هوشمند و به‌روز در قرائت کنتور است. سخنگوی شرکت آب و فاضلاب تهران در پاسخ به سوال ایسنا درباره کیفیت آب استان تهران گفت: کیفیت آب تهران روزانه و به‌صورت برخط با نظارت متخصصان و مهندسان مستقر در تصفیه‌خانه‌ها رصد و پایش می‌شود. وی ادامه داد: در هر تصفیه‌خانه یک آزمایشگاه فوق تخصصی که زیرمجموعه آزمایشگاه مرجع است، کیفیت آب خروجی تصفیه‌خانه‌ها را مورد رصد و پایش قرار می‌دهد. بخشی تأکید کرد: بارها اعلام کرده‌ایم که موضوع کیفیت آب تهران خط قرمز مدیریت استان تهران است. امروز در شرایطی هستیم که آب تهران هم از لحاظ کیفیت و هم از لحاظ پایداری کیفیت، در شرایط بسیار مطلوب قرار دارد. وی افزود: با نظارتی که از سوی مراجع بالادستی و حوزه وزارت بهداشت صورت می‌پذیرد، آب وارد شبکه توزیع می‌شود و امروز شاهدیم که هیچ گزارشی مبنی بر بیماری یا مشکلات گوارشی ناشی از استفاده از آب تهران گزارش نشده است. روزانه بیش از ۲۲۰ مورد نمونه‌برداری از سراسر شبکه انجام می‌شود و کل شبکه آبرسانی تهران از لحاظ کیفیت آب به‌صورت برخط پایش می‌شود. در ادامه این نشست حبیب‌الله حدادی، مدیرعامل شرکت آب و فاضلاب منطقه ۵ تهران با اشاره به برنامه‌ریزی برای تأمین آب تهران گفت: طبق اعلام مدیرعامل شرکت آب و فاضلاب استان تهران، قطعی برنامه‌ریزی‌شده‌ای در سطح تهران نخواهیم داشت. مدیرعامل شرکت آب و فاضلاب منطقه ۵ تهران درباره وضعیت این منطقه نیز توضیح داد: شرکت آب و فاضلاب منطقه ۵ دارای چهار ناحیه خدمات‌رسانی است و جمعیتی یک میلیون و ۸۵۸ هزار نفر را تحت پوشش شبکه آب و یک میلیون و ۶۱۰ هزار نفر را تحت پوشش شبکه فاضلاب دارد. طول شبکه آب این منطقه ۱۵۴۸ کیلومتر و طول شبکه فاضلاب آن نیز ۱۱۲۰ کیلومتر است. حدادی افزود: تعداد شیرآلات موجود در منطقه ۲۳ هزار و ۷۱۱ مورد است و آب منطقه از ۱۷ باب مخزن ذخیره تأمین می‌شود. همچنین ۴۸ فشارشکن در این منطقه وجود دارد. مناطق شهرداری ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۷، ۱۸ و ۲۱ تحت پوشش شرکت آب و فاضلاب منطقه ۵ تهران هستند. وی با اشاره به تعداد انشعابات آب و فاضلاب این منطقه گفت: تعداد کل انشعابات آب ۲۱۲ هزار و ۸۵۷ فقره انشعاب فعال است که از این تعداد، حدود ۷۱۳ هزار و ۱۷۸ واحد آپارتمانی تحت پوشش قرار دارند. تعداد انشعابات فاضلاب نیز ۱۷۹ هزار و ۱۲۴ واحد اشتراک است که در مجموع حدود ۵۹۸ هزار و ۳۷۰ واحد را شامل می‌شود. مدیرعامل شرکت آب و فاضلاب منطقه ۵ تهران ادامه داد: نسبت برخورداری و بهره‌مندی مشترکان از شبکه آب و فاضلاب در منطقه ۵ بیش از ۸۵ درصد است و در حال حاضر این سطح از برخورداری از نعمت فاضلاب را در سطح منطقه داریم. حدادی با اشاره به فعالیت‌های شاخص شرکت آب و فاضلاب منطقه ۵ تهران گفت: منطقه تحت پوشش آب و فاضلاب منطقه ۵ از مناطق مرکزی شهر و چهارراه ولیعصر آغاز می‌شود و در امتداد خیابان انقلاب و خیابان آزادی تا بزرگراه لشکری و ورد آور ادامه دارد. ساخت‌وسازهای زیادی نیز به صورت شهرک‌های انبوه در این محدوده در حال انجام است که برخی از این شهرک‌ها بین سه تا هشت هزار واحد دارند. وی افزود: این مناطق معمولاً دارای شبکه قدیمی و آبرسانی محلی بودند که به‌تدریج در حال جمع‌آ